

50 éve kezdődött a fehérvári földmérő képzés

Dr. Ágfalvi Mihály¹ – Batizné dr. Ferdinánd Judit² – Hodobay-Böröcz András³

¹ főiskolai tanár, Nyugat-magyarországi Egyetem Geoinformatikai Kar

² ny. főiskolai docens,

³ FVM ny. főosztályvezető-helyettes

1. Bevezetés

Ezt a dolgozatot *dr. Vincze Vilmos* egyetemi tanár emlékének ajánljuk, aki a szellemi atyja volt annak a képzésnek, amelyről írni kívánunk. Igazi érdeme azonban az, hogy az ötletet, munkatársainak támogatásával, sok és küzdelmes munkával, eljuttatta a megvalósulásig.

Az alapítás idején az Állami Földmérés előtt rengeteg feladat állt, s hogy rövid időn belül ezeknek a feladatoknak a megoldásába, a szakterületre fókuszált tantervvel kiképzett, jól felkészült szakemberek (korabeli fogalommal: középkaderek) tudtak bekapcsolódni, abban óriási érdeme volt *Vincze* professzor úrnak és környezetének a képzés létrehozásával. Az oktatásba került fiatal, ambíciózus, jól felkészült tanárok, akik javarészt az állami földmérés különböző intézményeiben (Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal, Kartográfiai Vállalat, Fejér megyei Földmérési és Földnyilvántartási Felügyelőség) dolgoztak, a színvonalasan felépített tanterv garantálta a képzés minőségét. Az így létrehozott intézmény egyúttal megalapozta az iskolának azt a további fejlődését is, amellyel 50 év után a hazai geodézia oktatásának egyik meghatározó intézményévé válhatott a Geoinformatikai Kar, az egykori földmérési technikum máig is megőrzött nevéen, a GEO.

Dolgozatunk a képzés indulásának előzményeit összefoglalva, annak kezdeti éveiről szól. Az írás apropóját az adja, hogy 50 éve, 1959 szeptemberében lépték át a székesfehérvári Jáky József Út- és Vasútépítési Technikum kapuját az első földmérő technikus évfolyam hallgatói.

2. Előzmények

A magyar műszaki felsőoktatásnak a kezdetektől része volt a földméréstan oktatása. Ha fellapozzuk akár a selmecbányai Akadémiának, akár az Intitutum Geometricumnak, mint a két legrégebbi magyar műszaki felsőoktatási intézménynek a történetéről szóló annaleseket, a földméréstan már a kezdetektől szerepel a tantárgyak között.

A tudományterületnek ősidők óta voltak neves tudósai, híres gyakorlati szakemberei, akik azonban rendszerint más szakterületekről érkeztek. Ennek okait jól ismerjük, hiszen amíg pl. az erdészet, a bányászat, a gépészet és sorolhatnánk tovább azokat a műszaki szakterületeket, amelyek a műszaki felsőoktatásban mindenkor szervezett (iskolarendszerű) mérnökképzés keretei között képezték ki (nevelték fel) szakembereiket, addig Magyarországon ez a lehetőség a geodéziában hiányzott. Csak a II. világháború után alakultak ki – nagyrészt a szakterületen dolgozó és Sopronban, Budapesten élő, tekintélyes, tudós szakemberek személyére építve – az okleveles földmérőmérnök képzés feltételei. Erről a legfrissebb áttekintést *dr. Németh Gyula* tollából, lapunk júliusban megjelent számában olvashatjuk (Németh, 2009).

Ebből a képzésből azonban kis létszámú és elsősorban elméleti tudással felvértezett szakemberek kerültek ki. Nagy részük – a kellő gyakorlat megszerzése után – rendszerint vállalatok vezetői pozíciójába került, esetleg kutató vagy egyetemi oktató lett, néhányan elhagyták a szakterületet is. A múlt század 50-es éveiben a meginduló földmérési munkálatok (új alaponthálózatok létesítése, az alaptérképek felújítása, ipari beruházások stb.) során előtérbe került a szakemberek létszá-

mának szükséges növelése. A mindennapi terepi feladatok megoldását végző technikus gárda hiányának megszüntetésére megoldást kellett keresni. Az állami földmérést felügyelő intézmény, az Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal (ÁFTH) kollégiumának 1958. évi előterjesztése ezt a kérdést vizsgálta, és ekkor merült fel először az iskolarendszerű földmérő technikus képzés gondolata (Vincze, 1958).

Ennek a szakember gárdának az oktatása hagyományosan az Állami Földmérés keretében belső tanfolyamokon történt. Ez a képzés szinte egyidős volt a több mint 100 éves Állami Földméréssel (Vincze, 1969). A második világháború után különböző okok miatt egy ideig szünetelt ez a képzés. Az ÁFTH átszervezéséről szóló 1092/1954. (XI. 7.) Mt. h. számú határozat azonban – többek között – úgy intézkedett, hogy az oktatást felügyelő Művelődési Minisztériummal (MüM) egyetértésben a geodéziai és kartográfiai oktatás szakmai-elvi irányítása a Hivatal hatáskörébe került (Vincze, 1958).

Ennek a feladatnak a Hivatal csak részben tudott eleget tenni. Többször kísérelték meg, sikertelenül, a képzés intézményes rendezését. Átmeneti megoldásként erősítették a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium (KPM) felügyelete alatt álló három technikumban – Budapesten, Békéscsabán és Székesfehérváron – a földméréstan oktatását. A Hivatal a képzés elmélyítésére saját költségén szakköröket szervezett az iskolákban. A technikus szaktárgyak, közöttük a földméréstan oktatásának színvonalát biztosítandó a KPM neves, gyakorlati szakemberekre bízta a szakfelügyeletet. Így került Vincze professzor úr, az ÁFTH osztályvezető főmérnökeként, a szakfelügyelői gárdába. Jelentős eredménynek számított, hogy az 1957/58. tanévtől ezekben a technikumban érettségi (illetve képesítő) tantárgy lett a földméréstan. Az iskolákból kikerülő végzetek közül, bár nem a szakterületünkre vonatkozó képesítéssel rendelkeztek, sokan helyezkedtek el a földmérés területén, létszámuk azonban a szükségletet mégsem elégítette ki.

Ezért 1957 októberében újra megindultak az ÁFTH-n belüli korábbi tanfolyamok (az ún. ÁFTH céltanfolyamok). Ezekre a belső képzésekre érettségivel rendelkező, és a felvételi vizsgát sikerrel teljesítő jelentkezőket vettek fel. Felvételi tárgyak: matematika, rajzi készség voltak. További feltétel: katonai szolgálat előzetes teljesítése. A tanfolyam sikeres befejezése után a végzetek technikus besorolást kapva dolgoztak

tovább. A MüM tudomást szerzett (a képzés hirdetései alapján) a továbbképző tanfolyamokról, és hivatkozva a Miniszter Tanács egy korábbi határozatának egyik bekezdésére [2008/1956. (I. 7.) Mt. h. sz. 14.] felszólította a Hivatalt a tanfolyam beszüntetésére. A Hivatal részletes magyarázatát a képzés szükségességére vonatkozóan végül elfogadta a MüM. Az iskolarendszerű közép-kaderképzés szervezésére, indítására vonatkozó hivatali kérdésre a MüM három változatot javasolt: a) önálló földmérési technikum, b) valamely KPM technikumban párhuzamos földmérő osztály felállítása, c) érettségizettek részére két éves nappali, illetve három éves levelező földmérő technikus oktatás. A hivatkozott kollégiumi előterjesztés (Vincze, 1958) már ez utóbbi változatot foglalja 6. pontként a Határozati javaslatába. Előírja, hogy 1958. december 31. határidővel, az oktatás szervezésével kapcsolatos tárgyalásokat a MüM-mel le kell folytatni és a megállapodásnak megfelelő intézkedéseket meg kell tenni.

3. Az indulás

A kor „szokásrendjének” megfelelően indult az elismertetés adminisztrációs folyamata. Mindkét minisztériummal (MüM, KPM) közösen megkezdődnek az előkészületek. 1959. március 21-én, a Műszaki Fejlesztési Osztály részéről Vincze Vilmos feljegyzést készít (Vincze, 1959 a) az ÁFTH elnökének a MüM-ben aznap lefolytatott tárgyalásukról a földmérő technikus oktatás megszervezéséről, illetve a földmérő technikus képesítés elismertetéséről. Egy újabb kollégiumi előterjesztés alapján (Vincze, 1959 b), amelynek tárgya a földmérő technikus képzés megszervezése, követhetjük az indulást közvetlenül megelőző lépéseket.

A MüM elfogadta a Hivatal előterjesztését, és támogatásáról biztosította az előterjesztőket. Az indoklásban az – a fiatalabbaknak ma már kurióznak számító – mondat is olvasható: „...ez a technikum is szerepel a sürgősen megindító próbaoktatási formák között, amelyeket az őszi pártkongresszusig meg kívánunk indítani...”. Egyeztetés folyt a KPM-mel is. Előzetes tárgyalások után május 29-én levél megy a KPM-be. Dr. Csanádi György (műegyetemi professzor) a tárca akkori első miniszter helyettese a Hivatal elnökének 1959. június 16-án írt válaszelevegében a képzés szükségességét hangsúlyozva támogatja a képzést. A Miniszter Tanács hozzájárulása esetében segítségként: a székesfehérvári tech-

nikumban az 1959/60. tanévtől két évfolyam számára egy-egy 35 fős osztálytermet biztosít, lehetővé teszi évfolyamonként 18 tanuló kollégiumi elhelyezését, valamint a közismereti, valamint a közlekedési építési jellegű tantárgyakat a technikum tanárai tanítják, a szaktárgyak oktatásáról az ÁFTH gondoskodik. Az esetleges kettősség elkerülése végett szükségesnek tartja, hogy az iskola közvetlen irányítását tárcája oktatási osztálya végezze, szakmai kérdésekbe bevonva az ÁFTH illetékeit. A földmérési szaktárgyak felügyeletét szintén az ÁFTH-ra bízta. A KPM-nek ez a hozzájárulása döntő segítséget adott az iskola létesítéséhez, így a Pénzügyminisztérium és az Országos Tervhivatal is zöld utat adott.

4. A technikai évek

Megkezdődik az oktatás szervezése. Az oktatás tartalmát szakmánk igénye határozta meg. A földmérési tagozat irányítását, a technikai szervezetbe való illesztését, az előkészítésben is résztvevő, időközben kinevezett igazgatóhelyettes, *Velencei László* mérnök tanár végezte (*Velencei*, 2009). Az első tanév után *Velencei László* a KPM Fejér-megyei Igazgatóságára került, posztját *Göde Ferenc* mérnök tanár vette át. Az oktatás megkezdése előtt mindketten nyári termelési gyakorlatra lettek beosztva. Részt vettek háromszögelési feladatokban, a budapesti városmérésben, megismerkedtek a fotogrammetriai kiértékelési technikákkal (*Göde*, 2009). A technikumban tanító mérnök tanárok, a Hivatalban és a Fejér megyei ÁFTH Felügyelőségben dolgozó szakemberek közösen állítják össze az időközben elkészült előzetes tantervben (*I. táblázat*) foglalt tantárgyak tananyagát. Az oktatók a saját kézíratos anyagukból oktattak, mert tankönyv és jegyzet nem volt (*Göde*, 2009).

I. táblázat

Sorszám	Tantárgy	A félévek heti óraszámjai				Összes
		I. év		II. év		
		1. félév	2. félév	1. félév	2. félév	
1.	Orosz nyelv	2	2	2	2	8
2.	Politikai gazdaságtan	2	2	-	-	4
3.	Osztályfőnöki óra	1	1	1	1	4
4.	Matematika	6	4	-	-	10
5.	Ábrázoló geometria	3	3	-	-	6
6.	Szabadkézi rajz	2	2	2	-	6
7.	Testnevelés	2	2	2	2	8
I.	Közismereti tárgyak	18	16	7	5	46
8.	Földméréstan	5	5	7	7	24
9.	Geodéziai rajz	-	2	3	-	5
10.	Munkaszervezés	-	-	2	2	4
11.	Topográfiai felmérés	2	2	3	4	11
12.	Domborzattan	3	3	-	-	6
13.	Topográfiai rajz	-	2	4	4	10
14.	Városok és ipartelepek felmérése	-	-	3	3	6
15.	Fotogrammetria	-	-	5	5	10
16.	Földnyilvántartás	-	-	-	2	2
17.	Út- vasútépítési enciklopédia	2	2	-	-	4
18.	Vízépítéstan enciklopédia	-	-	2	2	4
19.	Mechanika és szilárdságtan	2	2	-	-	4
20.	Épületszerkezetek	2	2	-	-	4
II.	Szaktárgyak	16	20	29	29	94
I.+II.	Összesen:	34	36	36	34	140

Technikai tanterv; az osztályozó napló szerint a 19. és a 20. tantárgyak helyett Munkaegészségtant, Erdő- és mezőgazdasági ismereteket, Munkaszervezést tanultak mindkét évfolyam tanulói

Megjelent az országos napilapokban a felvételi hirdetmény. Az ÁFTH belső tanfolyamainál követett módszer alapján csak technikai képesítővel vagy gimnáziumi érettségivel rendelkező, katonaviselt férfiak számára szolt a felhívás. Júliusban megtörténtek a felvételi vizsgák. A felvételi vizsgatárgyak: matematika és szabadkézi rajz voltak. Ezt egy felvételi beszélgetés (korabeli zsargonban egy káderezés) követte. Ebben a szaktanárokon kívül az ÁFTH személyzeti vezetői is részt vettek. Idézett tanáraink visszaemlékezései alapján, „jó gyerekanyag jött össze”. A felvettek nagy többsége az 1959-ben érettségizett korosztályból került ki. Az évfolyam osztályozónaplójának adatai alapján összesen heten voltak idősebbek a 1940/41-es korosztálynál. Igen nehéz volt kiválasztani azt a 34 tanulót (32 fiú és két lány), akik végül az 1959/60. tanévben a tech-

nikum első félévére beiratkozhattak (2. táblázat). Különösen a „káderezés” során volt nehéz dolga a szaktanároknak, hogy kivédjék azokat a „politikai szempontokat” (1959-ben vagyunk és még fontos, írásban is rögzített személyi adat a származás!), amelyek a sikeresen felvételizett tanulók szelekcióját hozták volna. (Sok helyi legenda ismert a felvételi buktatóinak kivédéséről, hisz a felvettek nagy többsége éppen a származása miatt nem kerülhetett be az egyetemekre, s jelentkezett a Geóba.)

Az első, úttörő évfolyam tanulói a felvétel után a tanévkezdésig figuránsként dolgoztak a földmérés különböző területein. Az oktatás szeptember 15-én a Jáky József technikum épületében kezdődött. Hagyományos középiskolai „oktatás technikával” és szervezetben folyt a tanulmányi munka.

Napról-napra kellett (illetett) az egyes tárgyakból készülni, mert a tanórák feleletéssel kezdődtek. Osztályozónaplók őrzik az évfolyam tanulmányi eredményeit. Az oktatás április végéig tartott. Ezt rövid szünet után gyakorlat követte. Az első év után a „legendás” Csúcsos-hegyi geodézia gyakorlat következett, amelyen pontkapcsolást, részletes felmérést, vonal- és területszintezést gyakoroltak a hallgatók. A topográfiai gyakorlat is emlékezetes maradt minden hallgató számára.

A tanévet követően egy hónapos nyári üzemi gyakorlaton kellett mindenkinek részt venni. A gyakorlatot szakmai vállalatoknál, földmérési felügyelőségekben kellett eltölteni. A második év tanulmányi rendje egyezett az előző évvel. A tanév topográfiai gyakorlattal zárult. Tanulmányait képesítő vizsgával fejezték be. A szóbeli vizsga előtt egy terepi mérési feladatot kellett megoldani. Elkészítéséhez két hét állt a rendelkezésre. A feladatok változatosak voltak és a gyakorlati geodézia szinte minden területéről lehetett a feladatok közül választani. A munkarészeket az ÁFTH szabályzatai szerint kellett összeállítani és egy rövid műszaki leírással együtt benyújtani. A dolgozat érdemjegye beszámított a képesítő vizsga eredményébe. A szóbeli vizsga tantárgyai a geodézia, a fotogrammetria és a topográfia voltak. A végzettk ipari technikus oklevelet kaptak. Az oklevél minősítését a szakvizsgán kapott, valamint a középiskolából hozott érettségi (képesítő)

2. táblázat

1959/60. tanév hallgatói

	Első évfolyam	Második évfolyam
	1959–1961 tanévek	1960–1962 tanévek
1.	Ailer László (1940)	Ágfalvi Mihály (1941)
2.	Barabás Alojzia (1941)	Bajúsz József (1936)
3.	Bogáth József (1940)	Bak Livia (1941)
4.	Bokányi Csaba (1941)	Bakacsi István (1941)
5.	Böröcz András (1941)	Batári Ibolya (1941)
6.	Csekő Ernő (1940)	Berzsenyi László (1941)
7.	Diós Márton (1941)	Bölonyi György (1942)
8.	Domby Attila (1941)	Csendes Károly (1941)
9.	Emmer Artúr (1941)	Csermely András (1942)
10.	Filyó János (1941)	Fekete Mihály (1941)
11.	Gaál Sándor (1941)	Ferdinánd Judit (1942)
12.	Gémes György (1941)	Fodor István (1940)
13.	Hideggy Béla (1940)	Haáder István (1942)
14.	Horváth József (1939)	Husztai Tamás (1942)
15.	Justus Gyula (1940)	B. Kovács Péter (1942)
16.	K. Tóth Imre (1941)	Kovács J. Ferenc (1942)
17.	Kardos Tibor (1940)	Kuchta Nándor (1937)
18.	Kiss Csontos Béla (1939)	Lakos László (1938)
19.	Kovács János (1941)	Mohácsi József (1941)
20.	Major Tibor (1941)	Müller János (1941)
21.	Mezey László (1939)	Pampuch István (1941)
22.	Nadrai László (1936)	Pápai Zoltán (1942)
23.	Nyilas Magdolna (1941)	Pogány Olga (1942)
24.	Ocsovay Gyula (1938)	Rábai Gyula (1942)
25.	Schoblocher Antal (1941)	Rencz Ákos (1942)
26.	Schönig Ferenc (1939)	Sáblai Péter (1940)
27.	Szita Péter (1941)	Sándi László (1942)
28.	Treznyák Mihály (1939)	Szabó János (1941)
29.	Ujlaki Tibor (1940)	Szabó Szabolcs (1941)
30.	Várkonyi H. György (1940)	Szegedi István (1942)
31.	Wax László (1941)	Tarján Levente (1941)
32.	Weyde János (1940)	Tóth Tamás (1941)
33.	Zakor György (1942)	Török Attila (1942)
34.	Zsolnai József (1941)	Vékony Ferenc (1942)

bizonyítványban szereplő közismereti tárgyak érdemjegyeinek (matematika, magyar, történelem) átlagából számították. A vizsgabizottság elnöke a technikum igazgatója *Jakab János*, társelnöke *dr. Vincze Vilmos* volt. A szakmai tárgyakat oktatók mellett az ÁFTH személyzeti osztályának képviselője is a vizsgabizottság tagja volt. Szerepe a vizsga után lett igazán fontos, hisz a végzettk elosztását a szakterületi munkahelyek között ő irányította. Miután az ÁFTH saját költségvetéséből finanszírozta a képzés

Az első földmérő tanfolyam

Topográfiai gyakorlaton a 2. évfolyam

Mérőgyakorlaton a 2. évfolyam

Az Ifjúsági Rádió munkatársai

túlnyomó részét, ez a Hivatal részéről magától értetődő igény.

Az 1960/61-es tanévben újabb osztály csatlakozott a tagozathoz.

Az újak hasonló felvételi procedúrán estek át, mint az első évfolyam diákjai. 35 tanuló nyert felvételt, de csak 34 fővel indult az osztály. A hallgatók között már csak hárman voltak, akik az „idősebb” generációhoz tartoztak, s ebbe az osztályba már 4 lány járt (2. táblázat).

A két Geós osztály könnyen beilleszkedett az „anyatechnikumba” (Velencei, 2009). A technikumban már hagyományai voltak egy pezsgő kulturális és sportéletnek. Ezt az újonnan érkezők, idősebbek lévén a középiskolásoknál, a maguk tapasztalataival még élénkebbé tették. Megszervezték az iskolarádiót és remek műsorokat sugároztak.

A korábban is már aktív fotósok (Böröcz András, Kuchta Nándor) fellendítették a fotószakkört. A szakkör csoportjai a fotótechnika számos témaköréből szerveztek előadásokat (Göde, 2009). Az új tanulókkal megerősödött a sportkör is. Sajkás Károly testnevelő tanár által a második évfolyamban felfedezett sprinter, Rábai Gyula, egészen a magyar válogatottságig vitte. Eredményei még ma is a szakközépiskola tornatermének dicsőségtábláján, szinte megdönthetetlen, iskolai rekordokként olvashatók. A férfi kézilabdacsapat Velencei László vezetésével a megyei bajnokságba küzdötte fel magát.

A második évfolyam második félévi tanulmányait 1962-ben már egy új épületszárnyban kezdte meg. Ezzel nemcsak az oktatás, hanem a kollégiumi elhelyezés feltételei is megjavultak. Az épületben egy kollégiumi szárny is helyet kapott. A középiskolás kollégiumból átköltözve a saját helyre, egy konfliktus is megoldódott, ami az érettségizett, más korosztályú geós hallgatók életvitele, és a középiskolásoké között óhatatlanul folyamatosan fenn állt. (Az épületszárny emeletének egy részén a mai GEO könyvtára, földszintjének egy részén a Földrendezés tanszék néhány szobája található.)

Természetesen a képzés folytonossága nem szakadt meg. 1961 szeptemberében iratkozott be a harmadik évfolyam a technikumba. Tanulmányaik az előző évfolyamokhoz hasonlóan a Jáky technikum földmérő tagozatán indultak. Az 1962. év azonban a magyar oktatás szervezeti reformját hozta. A kiváló középkadereket képző hagyományos technikumok megszűntek vagy átalakultak szakközépiskolákká. Megjelent a 12/1962. (V. 5.)

Korm. rendelet, amely a felsőfokú technikumok felállításáról rendelkezik. Ezt a folyamatot elősegítette az a Kádár-titkárságnak 1960 őszén írt levél, amelyben az első évfolyamos tanulók szorgalmazták a technikai, középiskolási szintű képzés felsőfokú képzéssé való átalakítását (a levél nagy felbolydulást váltott ki az ÁFTH köreiben). Ezzel lezárult egy „hősi” korszak a GEO első éveinek történetéről, hisz ezzel megszűnt a Jáky technikum és vele együtt a földmérési tagozat. Ugyanakkor létrejött egy új, önálló intézmény, a Felsőfokú Földmérési Technikum, amelyek az első diákjai a Jáky technikum földmérési tagozatára 1961-ben beiratkozott tanulók lettek. Elkezdődött egy másik „történet”, a geodéziai szakemberek fehérvári felsőfokú képzése.

5. Befejezés

A dolgozat befejezésekor, a bevezetőben megemlített indok mellett, még néhány gondolatot szeretnénk leírni. Bár az idézett kormányrendelet 1962-től egy új intézményt hívott életre, s ezzel jogilag lezárta a Jáky földmérési tagozatának történetét. Mégis azt gondoljuk, hogy a „szellemi jogfolytonosságot” (egy kis képzavarral élve) a Jáky földmérő tagozatával meg kell őriznünk. Sajnos a Jáky 50 éves fennállása alkalmával kiadott évkönyv egyáltalán nem jegyzi a tagozat történetét. A GEO fejlődését neves alkalmakkor összefoglaló évkönyvek megemlékeznek ugyan az előzményekről, de a részletes ismertető (benn pl. a végzetek névsora) 1962-től datálódnak. Ezért úgy gondoltuk, hogy a dolgozatunk végén felsoroljuk azokat a hallgatókat, akik a technikai tagozatot végezték el, s ha az iskolák évkönyveiben nincs is megemlékezés róluk, legalább a szakmai folyóirat rögzítse az utókor számára a nevüket. Sajnos sokan már nem élnek közülük. Sokan befejezték aktív pályafutásukat, de akik a szakterületen dolgozták le életüket a szakma meghatározó egyéniségei voltak. Elért beosztásuktól függetlenül ezt nyugodt lelkiismerettel elmondható mindenkiről.

Fifty Years of Land Surveyor Training in Székesfehérvár

Ágfalvi, M. – Batízné, Ferdinánd, J. – Hodobay-Böröcz, A.

Summary

Training of land surveyors in Székesfehérvár was launched 50 years ago. The authors summarize the events preceding the start and also discuss the first years. 50 years ago, in September 1959, the first students as technicians-to-be, specialized in land surveying entered the vocational school for Road and Railway Construction „József Jáky”. The anniversary prompted the birth of this article.

IRODALOM

- Vincze V.–Vargóczy D.-né (1958): Kollégiumi előterjesztés a földmérőképzés rendezésére fegyelemmel a geodéziai távlati tervek irányelveire. Kézirat.
- Vincze V. (1959 a): Feljegyzés az ÁFTH elnöke részére a földmérőtechnikusok oktatás megszervezésére, a földmérőtechnikusi képzés elismerésére. Kézirat.
- Vincze V.–Vargóczy D.-né (1959 b): Kollégiumi előterjesztés a földmérőtechnikusok képzés megszervezéséről. Kézirat.
- Csanádi Gy. (1959): Levélmásolat az ÁFTH elnökének, Antos Zoltának a geodéziai technikum indításához nyújtandó segítségről. Kézirat.
- Vincze V. (1961): Kollégiumi előterjesztés: jelentés a földmérőtechnikus és földmérőmérnök képzésének az oktatási reform kapcsán szükséges fejlesztéséről. Kézirat.
- Vincze V. (1969): Földmérőszaktechnikus-képzésünk kialakulása és jövője. Geodézia és Kartográfia. 1969/5 343–350.
- Velencei L. (2009): Újszerű technikus-képzés a földmérési gyakorlatban. Kézirat
- Göde F. (2009): Geodéziai főiskola. Kézirat
- Németh Gy. (2009): A Földmérőmérnöki Kar soproni évtizede. Geodézia és Kartográfia. 2009/7 33–38.
- Jáky József Út- és vasútépítési technikum földmérési tagozatának osztályozó napló